

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9CoCsp/14/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617208838
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1617208838.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Florekovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu : S. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. N. XXX/XX, B., zastúpený URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, proti žalovanému : Všeobecná úverová banka, a.s., IČO : 31 320 155, Mlynské Nivy č. 1, Bratislava, zastúpená ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., Kýcherského 7, Bratislava, o zaplatenie 339,66 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 20. 9. 2019 č.k. 31Csp/358/2017 - 231, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
Žalovaný **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 339,66 € s úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 339,66 € odo dňa 16. 11. 2015 až do zaplatenia a určenia, že zmluvné podmienky uvedené v čl. III bod 6 zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. : XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 21. 10. 2013 v spojení s čl. XI bod 4 VOP VÚB, a.s., sú neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 53 ods. 1 Obč. zák., a tak sú podľa § 53 ods. 5 Obč. zák. neplatné. V konaní úspešnému žalovanému priznal súd prvej inštancie voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný poskytol žalobcovi na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č.: XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 21.10.2013 úver vo výške 1 500 €, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 60 mesačných splátkach vo výške splátky 35,27 € vrátane splátky poistného 1,22 €. Dátum prvej mesačnej splátky bol dohodnutý na deň 21.11.2013 a dátum poslednej splátky na deň 21.10.2018. Termín splatnosti mesačnej anuitnej splátky bol ku dňu, ktorý sa číselne zhoduje s dátumom splatnosti prvej anuitnej splátky. Celková čiastka, ktorú sa zaviazal žalobca uhradiť bola suma 2043,24 €, celkové náklady žalobcu predstavovali sumu 543,24 €. V zmluve bola uvedená priemerná RPMN vo výške 46,06 % a RPMN vo výške 13,69 %. Výška úrokov sadzby bola 12,90 % p.a. Na základe zmluvy o úvere žalobca uhradil celkovo sumu 1.839,66 €, čo nebolo zo strany žalovaného spochybnené, preto tento údaj súd považoval za nesporný. Súd prvej inštancie konštatoval, že nezistil také pochybenie žalovaného pri vypracovávaní zmluvy, ktoré by malo spôsobiť jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť.

2/ Súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že zmluva o úvere predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obch. zák.); predmetná zmluva je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalobcu je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských

zmluvách (§ 52 a nasl. Obč. zák.). Podľa názoru súdu prvej inštancie uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastník je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka, a teda nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti). Uzavretú zmluvu súd prvej inštancie zároveň podriadil aj pod právny režim zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy, nakoľko spotrebiteľským úverom sa na účely tohto zákona považuje (o.i.) aj dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru. Pokiaľ ide o spornú zmluvu, žalobca má s poukazom na § 2 písm. a) citovaného zákona postavenie spotrebiteľa, keďže v konaní nebolo žalovaným tvrdené, a teda ani preukazované, že žalobcovi bola pôžička poskytnutá na výkon zamestnania, povolania resp. podnikania a žalovaný má s poukazom na § 2 písm. b) citovaného zákona postavenie veriteľa, keďže do právneho vzťahu so žalobcom vstupoval ako právnická osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Vzhľadom na skutočnosť, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným bol posúdený súdom prvej inštancie ako spotrebiteľský a podradený pod režim zákona č. 129/2010 Z.z., súd podrobil uzavretú zmluvu súdnej kontrole v otázke splnenia zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a na tom základe súd zistil, že zmluva obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom. Žalovaný mal dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere uvádza celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce čerpanie úveru (v zmluve je zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, výška splátky, jej splatnosť, začiatok a koniec splácania).

3/ V zmluve o úvere nebola každá zo 60 dohodnutých splátok rozčlenená na splátku istiny, úroku a poplatku, ale zmluva uviedla len jeden údaj o celkovej výške splátky. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch je nevyhnutné vykladať eurokonformne a tak uzavrieť, že nie je potrebné, aby zmluva o úvere uvádzala všetky splátky v členení na istinu, úrok a poplatok, postačuje, ak udáva správne a zrozumiteľne údaj o počte a termínoch splatnosti splátok, ako aj celkovej výške každej jednej splátky. Hoci ust. § 9 ods. 2 písm. k) je nepochybne kogentným ustanovením, úmysel zákonodarcu pri jeho gramatickom vyjadrení jednoznačne smeroval k ustáleniu požiadavky určenia konkrétnej výšky, počtu a termínov splátok, ktoré v sebe zahŕňajú istinu, úroky a iné poplatky a nie k tomu, aby veritelia boli povinní každú jednu splátku v zmluve rozčleniť na jednotlivé časti zodpovedajúce úrokom, istine a poplatkom. Gramatickým výkladom možno totiž rovnako dospieť k záveru, že zákon vyžaduje určenie výšky, počtu a termínov splátok, pričom ďalšie pokračovanie legislatívneho vyjadrenia v podobe „splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ predstavuje konkretizáciu obsahu každej splátky, ktorá typicky pozostáva z uvedených jednotlivých zložiek. Použitie metód gramatického výkladu však evidentne nepostačuje, keďže za ich použitia možno dospieť k dvom vzájomne rozporným interpretáciám predmetného ustanovenia, je preto potrebné použiť tiež metódy logického a systematického výkladu, a to v kontexte súladu skúmanej normy s komunitárnym právom, ktorá bola takým ustanovením do národného právneho poriadku transponovaná. Súd prvej inštancie nemohol prisvedčiť názoru žalobcu, že sa zákonodarca vedome odchýlil od ustanovení Smernice a v ust. § 9 ods. 2 písm. k) rozšíril povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere o rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky (nesvedčí o tom ani dôvodová správa k zákonu), zákonodarca podľa názoru súdu vo vnútroštátnej právnej úprave len jednoducho konkretizoval, z čoho každá splátka pozostáva, argumentoval súd prvej inštancie. Rovnako k predmetnej otázke judikoval aj Najvyšší súd SR v uznesení 3 Cdo 146/2017, na ktoré prvoinštančný súd odkazuje a ktorý uviedol, že „eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu nutné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.“. Uvedený záver možno urobiť podľa názoru Najvyššieho súdu SR, s ktorým sa súd prvej inštancie plne stotožnil, tiež pri použití metód teleologického výkladu, pretože zámerom zákonodarcu, ako aj účelom zákona, ktoré sú vyjadrené v dôvodovej správe k nemu, bolo jednoznačne transponovať Smernicu tak, ako bola prijatá, nie sprísniť požiadavku zakotvenú v Smernici ohľadom údaju o počte, termínoch a výške splátok. Súd

prvej inštancie tak s poukazom na uvedené uzavrel, že zmluva o úvere nie je bezúročná a bez poplatkov z dôvodu absencie údajov podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch.

4/ Pokiaľ ide o rozdiel vo výške 0,24 € medzi v zmluve uvedeným údajom o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ v súvislosti s úverom zaplatiť a medzi výsledkom súčinu počtu splátok a dojednanej výšky splátky, podľa názoru prvoinštančného súdu taký bagatelný rozdiel, navyše spôsobený matematickou operáciou spočívajúcou v zaokrúhlení splátky, nemožno s prihliadnutím na účel zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj na ust. § 3 ods. 1 Obč. zák. sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou celej zmluvy o úvere. Súd je aj pri posudzovaní tejto otázky povinný zákona o spotrebiteľských úveroch vykladať s prihliadnutím na znenie a účel Smernice, ktorú zákon o spotrebiteľských úveroch do slovenského právneho poriadku transponuje. Ako judikoval SDEÚ v rozsudku J.-XX/XX, podľa článku 23 Smernice členské štáty ustanovia pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijímú všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili ich vykonávanie. Hoci je voľba režimu sankcií ponechaná na zváženie členských štátov, tieto sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce. Tvrdosť sankcií musí byť primeraná závažnosti porušenia, ktoré postihujú, a to najmä zabezpečením skutočne odrádzajúceho účinku, pričom musia rešpektovať všeobecnú zásadu proporcionality. Za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v článku 10 ods. 2 Smernice, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku. Článok 23 Smernice sa má podľa SDEÚ vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, uviedol súd prvej inštancie. Uvedenie údaje o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ v súvislosti s úverom uhradiť veriteľovi, v sume o 0,24 € nižšej, než ktorá vyplýva z matematického výpočtu 60 splátok krát 35,27 €, nemohlo spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Súd prvej inštancie nemal najmenšiu pochybnosť o tom, že spotrebiteľ by bol zmluvu o úvere uzavrel, aj keby udávala predmetný údaj správne. Bolo by preto v rozpore so zásadou proporcionality, ak by súd také bagatelné porušenie, ktoré nijakým spôsobom neohrozilo právo spotrebiteľa mať dostatočné informácie o úvere už v uzatváraní zmluvy, sankcionoval konštatovaním bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

5/ Pri rozhodovaní o druhom žalobnom návrhu žalobcu o určenie, že zmluvné podmienky uvedené v čl. III bod 6. zmluvy v spojení s čl. XII. (správne XI, pozn. odv. súdu) bod 4 VOP sú neprijateľné a preto neplatné, súd prvej inštancie podrobil žalobcom napadnuté podmienky zmluvy a VOP súdnemu prieskumu, či sa jedná o také ustanovenia zmluvy, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Keďže tvrdenia strán o obsahu zmluvy a VOP boli zhodné, nepotreboval súd s poukazom na ich nespornosť vykonať dokazovanie znením VOP, ktoré žalobca opomenul k žalobe priložiť. Súd však poukazuje tiež na to, že znenie VOP je mu známe aj z úradnej činnosti. Predmetné podmienky znejú nasledovne: „Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Obchodné podmienky, ktorými sa riadia zmluvné strany vo veciach, ktoré nie sú osobitne upravené v tejto úverovej zmluve.“ (čl. III. bod 6. Zmluvy) a „Zmluvné vzťahy medzi dlžníkom a bankou, ktoré nie sú výslovne upravené v texte úverovej zmluvy, prípadne v týchto obchodných podmienkach, sa riadia Obchodným zákonníkom, Zákonom o spotrebiteľských úveroch a Zákonom o bankách.“ (čl. XII. bod 4. VOP). Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napíňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná, ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Podľa názoru súdu žalobca v prejednávanej veci nepreukázal, že by napadnuté zmluvné podmienky boli neprijateľné. Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca prioritne namieta znenie čl. XII. bodu 4. VOP (čl. III. o bod 6. zmluvy namieta len v spojení v týchto ustanovením, keďže cit. ustanovením sú do zmluvy inkorporované práve napádané Všeobecné zmluvné podmienky), podľa ktorého sa zmluvné vzťahy medzi stranami riadia Obchodným zákonníkom, Zákonom o spotrebiteľských úveroch a Zákonom o bankách. Toto ustanovenie má podľa žalobcu zakladať vo vzťahu medzi stranami aplikačnú prednosť Obchodného zákonníka pred zákonníkom Občianskym, resp. vylúčenie použitia Občianskeho zákonníka na vzťah medzi stranami a voľbu použitia Obchodného zákonníka.

6/ Podľa názoru súdu prvej inštancie napádané podmienky nie sú podmienkami, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a preto žalobu žalobcu aj v tejto časti zamietol. Ust. čl. XII. bodu 4. VOP len vo všeobecnosti konštatuje, že sa na zmluvný vzťah medzi stranami uplatnia okrem iného aj ustanovenia Obchodného zákonníka, čo je pravda, pretože zmluva o úvere predstavuje absolútny obchod, ktorý sa ex lege riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka, pokiaľ ide o práva a povinnosti strán. Túto skutočnosť vo svojich podaniach výslovne uznáva aj samotný žalobca, ktorý uvádza, že „na predmetný zmluvný vzťah sa môžu vzťahovať len ustanovenie § 497 Obch. zák. upravujúce zmluvu o úvere, a § 499 Obch. zák., ktoré je kogentným ustanovením v zmysle § 263 ods. 1 Obch. zák.“ (č.l. 4 spisu). Predmetné ustanovenie VOP však nijakým spôsobom nevylučuje ani neobmedzuje aplikáciu Občianskeho zákonníka na vzťah medzi stranami za predpokladu, že je to pre spotrebiteľa výhodnejšie a ani by tak nemohlo spraviť, pretože od kogentného ustanovenia § 52 ods. 2 Obč. zák. sa nemožno odchyliť (VOP však tento zámer celkom zjavne ani nesledujú). Vzhľadom na uvedené posúdil súd prvej inštancie žalobcu žalobcu ako nedôvodnú a túto zamietol. o nároku na náhradu trov konania rozhodol na základe ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške trov rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

7/ Uvedený rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, v celom rozsahu, domáhajúc sa buď jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobe žalobcu vyhovie, alebo zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie podal žalobca z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ďalej, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to vadu arbitrárnosti, zmätočnosti a tým aj vadu nezákonnosti. Žalobca trval v odvolaní na tom, že predmetná zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. ich neuvádza správne, preto je naďalej názoru, že bolo jeho povinnosťou uhradiť dodávateľovi len sumu rovnajúcu sa požičanej istine, nakoľko finančné prostriedky uhradené žalobcom v prospech žalovaného nad rámec požičanej istiny v podobe nezákonných úrokov a poplatkov predstavujú bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Žalobca v odvolaní poukazoval na to, že v zmluve je nesprávne stanovená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a to o sumu 0,24 € viac, ako by bolo matematicky a právne správne vypočítané. Významný je fakt, že údaj uvedený v zmluve nezodpovedá skutočnosti, žalobca sa nemôže stotožniť s názorom súdu, že pri rozdieli vo výške 0,24 € medzi v zmluve uvedeným údajom o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ v súvislosti s úverom zaplatiť a výsledkom súčiny počtu splátok a dojednanej výšky splátky, ide o „bagateľný“ rozdiel; neobstojí ani tvrdenie, že ide len o rozdiel spôsobený matematickou operáciou spočívajúcou v zaokrúhlení splátky; súd prvej inštancie takýmto postojom očividne zľahčuje tieto nekalé praktiky žalovaného.

8/ Žalobca upozornil na skutočnosť, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí nesprávne čl. XI bod 4 VOP označil ako čl. XII bod 4 VOP. Aplikácia Občianskeho zákonníka je pre spotrebiteľa priaznivejšia a jej použitie vystihuje charakter vzťahu medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Žalobca preto, vychádzajúc zo skutočnosti, že Občiansky zákonník nemenuje neprijateľné podmienky taxatívne, ale demonštratívne, má za to, že podradenie zmluvných spotrebiteľských vzťahov pod normy Obchodného práva, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, spôsobujúcu vznik značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach medzi zmluvnými stranami, čo následne reflektoval aj zákonodarca, keď do znenia zákonnej úpravy etabloval nutnosť preferencie Občianskeho zákonníka. Samotné znenie tejto zmluvnej podmienky jednoznačne konštatuje aplikáciu Obchodného zákonníka na zmluvné vzťahy ako také (neobsahuje konštatáciu, že aplikácia Občianskeho zákonníka sa obmedzuje na skúmanie zmluvy o úvere ako zmluvného typu a jej náležitosti). Z takto naformulovaného znenia je zrejmé, že aj prípadná otázka premlčania by sa mala riešiť podľa ustanovení Obchodného zákonníka, kde je premlčanie upravené odlišne (v neprospech spotrebiteľa), nakoľko umožňuje dodávateľovi úspešne sa domáhať prípadných nárokov zo zmluvy v dlhšom časovom horizonte. Tvrdeniu súdu, že „predmetné ustanovenie VOP však nijakým spôsobom nevylučuje ani neobmedzuje aplikáciu Občianskeho zákonníka na vzťah medzi stranami za predpokladu, že je to pre spotrebiteľa výhodnejšie a ani by tak nemohlo spraviť, pretože od kogentného ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa nemožno odchyliť (VOP však tento zámer celkom zjavne ani nesledujú)“, preto podľa žalobcu nemožno priznať žiadnu právnu váhu, nakoľko nemožno od spotrebiteľa žiadať, aby sa spoliehal na dobromyseľnosť dodávateľa. Hoci toto zmluvné dojednanie obsahuje aj odkaz na zákonnú úpravu spotrebiteľských vzťahov, predsa len jeho výklad neumožňuje použitie Občianskeho zákonníka pri posudzovaní vzťahov, vzniknutých zo zmluvy, resp. jeho použitie vylučuje alebo minimálne poskytuje priestor na špekulatívne interpretácie tohto zmluvného dojednania. Vzťah medzi spotrebiteľom a dodávateľom má jednoznačne

občianskoprávny charakter, sám zákonodarca mal za to, že aplikácia Obchodného zákonníka je v neprospech spotrebiteľa, preto zmluvné dojednanie odkazujúce na použitie Obchodného zákonníka na vzťahy vzniknuté zo spotrebiteľskej zmluvy je jednoznačne neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

9/ Ďalej žalobca v odvolaní uvádzal, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je riadne, presvedčivé a náležité, keďže vôbec neposkytlo odpovede na kľúčové otázky týkajúce sa merita sporu. Právo účastníka súdneho konania na riadny a spravodlivý proces znamená aj právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Žalobca trval na tom, že bolo jeho povinnosťou uhradiť žalovanému len sumu 1.500 €, ktorá sa rovná sume požičanej istiny. Z predložených listinných dokladov, konkrétne z prehľadu splátok a úhrad žalobcu je zrejmé, že do dnešného dňa žalobca uhradil žalovanému celkom sumu 1.839,66 €, tvoriacu 24 mesačných splátok, každá vo výške 35,27 € (zahŕňajúcu aj poplatok za poistenie vo výške 1,22 €) a jednorazovú sumu vo výške 1.022,46 € ako formu predčasného splatenia úveru. Keďže súčet splátok od splátky č. 1 až po splátku č. 24, každá splátka po 34,05 € (t.j. mesačná splátka 35,27 € mínus poistné 1,22 €) s jednorazovou sumou 1.022,46 €, t.j. 24 splátok x 34,05 € + 1.022,46 € = 1.839,66 € - (mínus) čiastka poskytnutého úveru vo výške 1.500 € = 339,66 €. Suma 339,66 € tak predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného voči žalobcovi, z ktorého dôvodu je nutné napadnutý rozsudok zmeniť alebo zrušiť.

10/ Žalobca osobitne nesúhlasil s výrokom o povinnosti nahradiť žalovanému trovy konania, poukazujúc na to, že súd prvej inštancie opomenul skúmať ust. § 257 CSP. Je názoru, že v prípade neúspechu odvolacom konaní (najmä z dôvodu zmeny vnútroštátnej legislatívy a v nadväznosti na to aj judikatúry), sú objektívne dané dôvody hodné osobitného zreteľa na uplatnenie ust. § 257 CSP, keďže žalobca svojvoľne nezavinil vznik trov konania, ale tieto vznikli v dôsledku zmeny procesnej situácie. Keďže existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa právnym predpisom nie je vymedzená, v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe môže k takýmto dôvodom dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii. Tento dôvod je tak podľa názoru žalobcu nepochybne daný charakterom procesnej situácie, ktorá je daná zmenou vnútroštátnej legislatívy a jej následkom aj zmenou rozhodovacej praxe. Žalobca argumentoval tým, že legislatívna zmena, v dôsledku ktorej sa začali presadzovať názory o možnosti euro-konformného výkladu aj na vzťahy, ktoré boli uzatvorené pred jej účinnosťou, mu nemôže ísť na ťarchu. Slovenská republika išla nad rámec Smernice EÚ č. XXXX/XX, čo malo za následok, že dodávatelia boli povinní uvádzať tzv. rozpis splátok, pričom v zmysle Smernice bolo dostatočné uviesť v spotrebiteľskej zmluve len výšku anuitnej splátky. Tento „nesúlad“ viedol k vytvoreniu dvoch odlišných právnych názorov a tým aj k nejednotnej rozhodovacej praxi súdov, v tom zmysle, či sa na spotrebiteľské zmluvy uzatvorené pred 30. 4. 2018 má alebo nemá vzťahovať euro-konformný výklad. Žalobca zastával názor, že uvedená zmena nemôže mať dopad aj na zmluvné vzťahy vzniknuté pred jej účinnosťou, z dôvodu rešpektovania princípu právnej istoty ako aj z dôvodu rešpektovania zásady zákazu pravej retroaktivity. Vnútroštátna legislatíva reagovala na uvedený nesúlad novelou zákona č. 129/2010 Z.z. s účinnosťou od 1. 5. 2018. V čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy tiež neexistovalo žiadne vnútroštátne ustanovenie, z ktorého by vyplývalo, že je dostatočné, ak dodávateľ v spotrebiteľskej zmluve uvedie len počet frekvenciu splátok. Zaviazat' preto žalobcu za tejto situácie na úhradu trov konania by bolo nespravodlivé a v rozpore s dobrými mravmi. Ďalej žalobca v prípade aplikácie § 257 CSP argumentoval svojou sociálnou situáciou, keď uviedol, že o spotrebiteľský úver požiadala žalovaného práve z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov, ak by bola jeho finančná situácia priaznivá, na žalovaného by sa s veľkou pravdepodobnosťou neobrátil. Tiež je nutné zohľadniť aj majetkovú sféru žalovaného, táto je ťažko porovnateľná so situáciou žalobcu; dodávateľ predstavuje silnú ekonomickú jednotku a je lídrom na trhu v oblasti spotrebiteľského práva. Preto nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanému v prípade jeho úspechu v spore by nemalo žiaden dopad na ekonomickú stránku dodávateľa, na rozdiel od žalobcu. Dodal, že si ako strana sporu plnil svoje procesné povinnosti riadne a včas, všetky skutočnosti a dôkazy uplatňoval včas, konal hospodárne v záujme urýchleného prejednanja veci. Žalobca vždy rešpektoval súdom stanovené lehoty, nespôsoboval žiadne prieťahy. Navrhoval preto v prípade úspechu žalovaného v konaní rozhodnúť o trovách podľa § 257 CSP tak, že žalovanému nebude priznaný nárok na náhradu trov konania, vrátane nároku na náhradu trov právneho zastúpenia.

11/ Na odvolanie žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný tak, že žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a priznal mu aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Vyhotovenie rozsudku označil žalovaný za zreteľné, jasné a zrozumiteľné, ktoré dáva vyčerpávajúce odpovede na základné otázky prejednávanej veci. Žalobca len nie je ochotný akceptovať právny názor vo veci konajúceho súdu prvej inštancie; v odvolaní žalobca v podstate len opakuje svoj právny pohľad na vec.

K otázke údajnej neprijateľnej zmluvnej podmienky (čl. XI bod 4 obchodných podmienok) žalovaný zopakoval, že nejde o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Uvedené zmluvné dojednanie nezakazovalo aplikáciu Občianskeho zákonníka ani aplikáciu akýchkoľvek právnych noriem upravujúcich právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, ani neuvádzalo, že na účely danej konkrétnej zmluvy o úvere sa zmluvné strany od nejakej takej normy určenej na ochranu spotrebiteľa odchyľili. Predmetné zmluvné dojednanie len uvádzalo okrem zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o bankách, aj Obchodný zákonník, v ktorom je upravený zmluvný typ zmluvy o úvere ako tzv. absolútny obchod. Navyše žalobca tu v podstate súd prvej inštancie žiada de facto o vykonanie abstraktnej kontroly zmluvného dojednania zaniknutého zmluvného vzťahu, čo však prislúcha v zmysle § 31 ods. 1 písm. a/ CSP z hľadiska kauzálnej príslušnosti Krajskému súdu v Bratislave (vzhľadom na miesto sporu). Súdu bola síce zachovaná možnosť aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľná, avšak len v súvislosti so spotrebiteľským sporom, pokiaľ ale súd žalobu zamietol, je zrejmé, že žiadny súvisiaci spotrebiteľský spor neostal. To, že predmetná zmluvná podmienka nie je neprijateľnou, je názor, ktorý bol opakovane vyriešený súdmi, napr. Krajským súdom v Bratislave, sp. zn. 8Co/214/2018 - 532 zo dňa 9. 4. 2019; Okresným súdom Komárno č.k. 8C/11/2017 - 288 zo dňa 15. 1. 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č.k. 9Co/91/2018 - 544 zo dňa 11. 4. 2019. K otázke cenového rozdielu pri výpočte celkovej čiastky na úhradu spotrebiteľom uvedenej v zmluve žalovaný zopakoval, že ide o bagateľný rozdiel 0,24 €, nejde o chybu žalovaného a už vôbec nie o chybu úmyselnú, zištnú, na úkor spotrebiteľa, ako sa to snaží opakovane súdu podsúvať žalobca. Výskyt tohto rozdielu vo výške 0,24 € bol spôsobený výlučne obmedzeniami meny EURO, pokiaľ ide o najmenšiu jednotku tejto meny, ktorá sa dá zaplatiť (len stotiny, nie menšie zložky eura) a použité zaokrúhlenie bolo uskutočnené matematicky smerom nadol (v prospech spotrebiteľa). Pokiaľ ide o náhradu trov konania, žalobca si musel byť vedomý rizika neúspechu v spore už pred podaním žaloby. Žalobca pritom voči žalovanému vedie viacero súdnych konaní, na predmetnej žalobe trval aj po tom, ako ohľadom otázky rozpisu splátok už opakovane rozhodol najvyšší súd SR. Tvrdenia žalobcu tak žalovaný vníma len ako snahu žalobcu vyhnúť sa povinnosti nahradiť žalovanému trovy konania. K téme sociálnych aspektov žalobca neuvádza nič konkrétne, ale len všeobecné tvrdenia.

12/ Na vyjadrenie žalovaného podal žalobca písomné vyjadrenie (č.l. 293 a nasl. spisu), v ktorom zotrval na svojich predchádzajúcich ústnych aj písomných vyjadreniach.

13/ Na repliku žalobcu podal žalovaný dupliku (č.l. 303 spisu), v ktorej len stručne uviedol, že zotrváva na svojich predošlých vyjadreniach.

14/ Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP (t.j. v celom rozsahu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania); rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP; odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

15/ Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

16/ Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

17/ Podľa § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

18/ Podľa § 53 ods. 1 a ods. 5 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

19/ Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

20/ Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

21/ Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

22/ Podľa § 1 ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

23/ Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

24/ Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti : ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

25/ Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti : výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

26/ Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak: a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

27/ Podľa § 497 Obchodného zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

28/ V súdnej právnej veci je jednou zo sporných otázok tá otázka, či súd prvej inštancie správne posúdil Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX, uzavretú medzi žalobcom a žalovaným dňa 21. 10. 2013, v spojení s čl. XI bod 4 Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a.s. ako zmluvu, ktorá obsahuje zákonom vyžadovanú náležitosť v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a teda či správne nezistil dôvod na jej posúdenie ako bezúročnej a bez poplatkov, ako žiadal žalobca. Žalobca nesúhlasil s použitím eurokonformného výkladu príslušného zákonného ustanovenia. Eurokonformný výklad predstavuje požiadavku, aby členské štáty Európskej únie vykladali svoje zákony v súlade s cieľmi práva Európskej únie (t.j. s cieľmi unijného práva). Eurokonformný výklad sa teda používa pri výklade vnútroštátnych zákonných noriem členských štátov Európskej únie tak, aby tieto boli v súlade predovšetkým so smernicami EÚ. V súdnej právnej veci ide o žalobcom namietaný konflikt medzi Smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. XXXX/XX/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (a o zrušení smernice Rady XX/XXX/EHS) a medzi vnútroštátnym zákonom č. 129/2010 Z.z., a síce jeho ust. § 9 ods. 2 písm. k) (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, t.j. ku dňu 21. 10.

2013). Predmetná Smernica vstúpila do platnosti dňa 11. 7. 2008; po prijatí vnútroštátneho zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch boli súdy v Slovenskej republike povinné z úradnej moci (ex offio, t.j. bez toho, aby sa toho strany sporu výslovne dovoľávali), vykladať zákon č. 129/2010 Z.z. v súlade s touto Smernicou. Keďže súdna prax v otázke výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do jeho novely vykonanej zákonom č. 279/2017 Z.z. (účinné od 1. 5. 2018), t.j. naplnenia požiadavky uvádzania výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a poplatkov v rámci tzv. anuitnej splátky úveru nebola jednotná, touto otázkou sa zaoberal Najvyšší súd SR vo svojom už spomínanom rozhodnutí pod sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22. 2. 2018, kde riešil výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z., s poukazom na čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, a to so záverom, že zmluva o spotrebiteľskom úvere si nevyžaduje členenie anuitnej splátky osobitne na istinu, úroky a iné poplatky (aj v dobe, ktorá predchádzala právnej úprave účinné od 1. 5. 2018). K tomuto záveru dospel Najvyšší súd SR následne opakovaně aj v ďalších svojich rozhodnutiach (napr. uznesenie sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23. 4. 2018, obdobne sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22. 2. 2018). Vychádzajúc zo spomínanej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR dospel odvolací súd k záveru zhodnému so súdom prvej inštancie; uzatvorená zmluva spĺňa všetky zákonné náležitosti a je uzavretá v zákonom predpísanej forme.

29/ Súd prvej inštancie sa podľa odvolacieho súdu správne vysporiadal aj so žalobcom namietanou v zmluve - podľa žalobcu - nesprávne uvedenou celkovou čiastkou, ktorú má ako spotrebiteľ zaplatiť (o sumu 0,24 € nižšou), t.j. v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. j/ cit. zák.; uvedená odchýlka od matematického prepočtu 60 splátok x 35,27 € (výška 1 mesačnej splátky) predstavuje bagateľný rozdiel, ktorý by nemohol mať zásadný dopad na rozhodovanie žalobcu o tom, či zmluvu o úvere uzavrie, t.j. nemohlo spochybniť možnosť žalobcu ako spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku. Uvedený rozdiel predstavuje zanedbateľnú matematickú odchýlku spôsobenú matematickým zaokrúhľovaním sumy s prihliadnutím na najmenšiu jednotku meny Euro, čo je 1 eurocent a do práva žalobcu nemohol zasiahnuť žiadnym výrazným spôsobom.

30/ V prípade žalobcom namietanej neprijateľnej zmluvnej podmienky (čl. XI bod 4 VOP), súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že ide o zmluvu o úvere, ktorá je primárne upravená v Obchodnom zákonníku, zároveň je ale svojou povahou zmluvou spotrebiteľskou. Z ust. § 52 ods. 2 Obč. zák. vyplýva, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Potom za tohto stavu nemôže dojednanie Obchodného zákonníka v namietanom čl. XI bod 4 VOP predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá by mohla mať za následok založenie značnej nerovnováhy na úkor spotrebiteľa (tu žalobcu) a teda nemôže mať ani za následok neplatnosť úverovej zmluvy.

31/ Odvolací súd ďalej nezistil ani dôvod na uplatnenie ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, ako navrhoval v odvolaní žalobca.

32/ Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

33/ Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

34/ V ust. § 255 ods. 1 CSP je premietnutá zásada úspechu v spore, ako základné kritérium priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci (tiež zodpovednosť za výsledok sporu) pritom súd skúma vždy čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) je charakteristická pre sporové konania (akým je aj predmetná právna vec) a uplatní sa tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane (účelne vynaložené, preukázané) trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Súd prvej inštancie v danej právnej veci pri rozhodovaní o trovách konania správne aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP, nakoľko to bol žalobca, kto v konaní dosiahol plný úspech. Súd prvej inštancie teda o náhrade trov konania správne rozhodol, keď náhradu trov v plnom rozsahu priznal v konaní plne úspešnému žalovanému.

35/ Zároveň odvolací súd konštatuje, že nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali podľa § 257 CSP žalovanému výnimočne náhradu trov konania nepriznať. Ustanovenie § 257 CSP znamená, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania. Použitie ust. § 257 CSP teda negatívne dopadá na tú stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, z ktorého dôvodu musí použiť tohto ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočný charakter. Samotné dôvody hodné osobitného zreteľa a ani výnimočné okolnosti zákon (Civilný sporový poriadok) bližšie nešpecifikuje, tieto ponecháva na súdnu prax. Pri

posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd prihliadať na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu a všímať si aj okolnosti, ktoré viedli strany sporu k uplatneniu ich práva na súde a ich postoj v konaní. Odvolací súd výnimočne okolnosti, odôvodňujúce aplikáciu ust. § 257 CSP z obsahu spisového materiálu nezistil, pričom za takéto okolnosti nemožno považovať skutočnosť, že v otázke posudzovania ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. o spotrebiteľských úveroch spočiatku v rozhodovacej praxi súdov nepanovala jednotnosť. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania bolo nutné vziať do úvahy aj okolnosť, že by bolo nespravodlivé, aby žalovaný, voči ktorému si žalobca uplatňoval svoje domnelé právo, nedostal náhradu trov konania, ktoré v ňom musel vynaložiť.

36/ Súd prvej inštancie teda aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP správne, keď žalobcovi v súlade so zásadou úspechu v konaní priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

37/ Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu na riadne zistenie skutkového stavu, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne a správne vec tiež posúdil po právnej stránke; odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP).

38/ O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP; žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, preto mu vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O samotnej výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

39 / Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).